

Sygn. akt VII U 1213/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Antoniewicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Alina Meier

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2016 r. w Gdańsku

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 9 maja 2016 r. nr (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy M. S. prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2016r.,**
- 2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.**

SSO Katarzyna Antoniewicz

Sygn. akt VII U 1213/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 09 maja 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. S. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015 r. poz. 748 ze zm.), dalej: ustawa. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w okresach: od 09 sierpnia 1980 r. do 31 grudnia 1981 r. (ponieważ był zatrudniony na budowie eksportowej i nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych), od 01 marca 1993 r. do 17 kwietnia 1995 r. oraz od 01 października 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) - G. w D. na stanowisku ślusarz spawacz i ślusarz (ponieważ przedłożony dokument z dnia 27 czerwca 2014 r. nie jest świadectwem pracy w warunkach szczególnych, a jak wynika z informacji z dnia 30 marca 2016 r. praca nie była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy, ponadto była wykonywana na dwóch stanowiskach jednocześnie które nie zawierają się w obrębie tego samego działu rozporządzenia). (k. 12 akt ubezpieczeniowych)

Odwołanie z dnia 11 maja 2015 r. od powyższej decyzji pozwanego organu rentowego wniósł ubezpieczony M. S. zaskarżając decyzję w całości wnosząc o jej zmianę oraz przyznanie mu wnioskowanego świadczenia od dnia złożenia

wniosku tj. 18 kwietnia 2016 r., w tym o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków w osobach współpracowników. Ubezpieczony wskazał, iż przepracował w warunkach szczególnych łącznie 16 lat 1 miesiąc i 13 dni (k. 2-3 akt sprawy).

W odpowiedzi z 29 czerwca 2016 r. na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji (k. 5 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. S. urodzony dnia (...), z zawodu spawacz w dniu 18 kwietnia 2016 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 22 czerwca 2014 r.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – k. 1-8 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny powyżej wymaganych 25 lat, jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych – a jedynie 9 lat, 4 miesiące i 7 dni.

Na skutek przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego uznać należało jednak, iż ubezpieczony łącznie udowodnił przeszło 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – k.11 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 09 maja 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. S. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 09 maja 2016 r. k. 12 akt emerytalnych

Ubezpieczony w okresie od dnia 24 lutego 1972 r. do 28 lutego 1987 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) - G. w D. (następca prawny – Przedsiębiorstwo Budowlane (...) Sp. z o.o.) Było to ogólnobudowlane przedsiębiorstwo z zapleczem warsztatowym.

W powyższym okresie od 01 lipca 1976 r. do 28 lutego 1987 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym na stanowisku spawacz. Okres od 01 lipca 1976 r. do 07 września 1980 r. oraz od 01 stycznia 1982 r. do 28 lutego 1987 r. został zaliczony przez organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych.

Następujące okresy pracy nie zostały ubezpieczonemu zaliczone przez pozwany organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych:

- okres od dnia 09 sierpnia 1980 r. do dnia 31 grudnia 1981 r. kiedy ubezpieczony korzystał w ww. przedsiębiorstwie z urlopu bezpłatnego pracując jednocześnie w (...) Spółdzielnia Pracy (...) na stanowisku spawacz na budowie eksportowej w C.;
- okres od 01 marca 1993 r. do 17 kwietnia 1995 r. kiedy ubezpieczony był zatrudniony ponownie w Przedsiębiorstwie (...) - G. w D. na stanowisku spawacz – ślusarz;
- okres od 01 października 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. kiedy ubezpieczony był zatrudniony ponownie w Przedsiębiorstwie (...) - G. w D. na stanowisku ślusarz.

We wszystkich powyższych okresach ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności spawacza. M. S. pracował w warsztacie gdzie spawał detale m.in. na zbrojarnie, okręty. Zdarzało się że incydentalnie

musiał wykonywać inne czynności np. dokonać napraw. Spawanie odbywało się na wirówkach, trzeba też było ciąć detale palnikiem (tlen z acetonem).

M. S. był jednym z najlepszych spawaczy w Zakładzie, szkolił m.in. współpracownika J. B., jak również Z. T., którego uczył spawać pręty na budowie eksportowej w C., w czasie której budowali zaporę wodną.

Nadmienić należy, iż w okresie od 01 lipca 1998 r. do 28 lutego 2005 r. ubezpieczony również był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) zo.o. na stanowisku ślusarz, później zaś w okresie od 01 marca 2005 r. do 15 grudnia 2012 w (...) w D., jednak powyższe okresy nie podlegają badaniu w niniejszej sprawie.

dowód: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 27 czerwca 2014 r. k. 8 akt emerytalnych pismo z dnia 30 marca 2016 r. k. 9 akt emerytalnych, książeczka spawacza k. 10 akt emerytalnych, świadectwo pracy z dnia 28 lutego 1987 r. k. 8 akt kapitałowych, pismo z dnia 06 grudnia 2006 r. k. 24 akt kapitałowych, świadectwa pracy k. 13, 14, 16, 18 akt dot. Świadczenia przedemerytalnego, zeznania świadków oraz ubezpieczonego k. 25 akt sprawy – protokół skrócony

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych pozwanego organu oraz aktach osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków: J. B. (zatrudnionego w (...) od 1975 r. do 2005 r.), B. K. (zatrudnionego w (...) od 1982 r. do 2005 r.) S. N. oraz Z. T. (pracującego z ubezpieczonym m.in. na budowie w C.) jako osób obcych dla wnioskodawcy i niezainteresowanych wynikiem sprawy, tym bardziej, że korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami ubezpieczonego, które Sąd uznał za przekonujące. W szczególności podkreślenia wymaga, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania, wzajemnie się uzupełniają, stworzyły spójną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego M. S. jest zasadne i z tego tytułu zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013 r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), dalej: rozporządzenie. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia:

- w dziale XIV (Prace różne) pod pozycją 12 wskazano prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 22 czerwca 1954 r. osiągnął 60 rok życia, wykazał wymagany według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Przedmiotem sporu pozostawało dokonanie przez Sąd ustaleń w zakresie tego, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach przy w/w pracach – uznać można było sporne trzy objęte zaskarżoną decyzją okresy zatrudnienia ubezpieczonego:

- okres od dnia 09 sierpnia 1980 r. do dnia 31 grudnia 1981 r. kiedy ubezpieczony korzystał w ww. przedsiębiorstwie z urlopu bezpłatnego pracując jednocześnie w (...)Spółdzielnia Pracy (...) na stanowisku spawacz na budowie eksportowej w C.;
- okres od 01 marca 1993 r. do 17 kwietnia 1995 r. kiedy ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku spawacz - ślusarz
- okres od 01 października 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. kiedy ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku ślusarz.

Wskazać tu należy, iż praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Przy czym dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. (wyrok Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2010 roku, sygn. II UK 21/10, LEX nr 619638). Zatem decydującą rolę przy analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod jedną z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. Nie wystarcza tu samo przekonanie pracownika, że praca była wykonywana w szczególnych warunkach (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00 - OSNP 2003, nr 17, poz. 419; z dnia 14 grudnia 2009 r., I UK 218/09 - LEX nr 577817 oraz z dnia 6 grudnia 2010 r., II UK 140/10 - LEX nr 786382).

Brak ograniczeń co do środków dowodowych w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe oznacza, że Sąd jest uprawniony do przeprowadzenia postępowania dowodowego, w tym z przesłuchania świadków, na okoliczność pracy odwołującego w warunkach szczególnych. Prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Niewątpliwie faktyczny rodzaj pracy ubezpieczonego został potwierdzony zeznaniami świadków – współpracowników ubezpieczonego z obydwu spornych okresów zatrudnienia – którzy zgodnie wskazali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w warunkach szczególnych właśnie w/w prace. Należy wskazać, iż świadkowie ci stanowili wiarygodne osobowe źródła dowodowe dla Sądu, ponieważ pracowali w tym samym zakładzie pracy w okresie co do zasady pokrywającym się z zatrudnieniem tam ubezpieczonego.

Świadkowie w sposób zbieżny i dla Sądu wiarygodny opisywali rodzaj i dokładne zadania, jakie wnioskodawca wykonywał w poszczególnych spornych okresach – nadto w ocenie Sądu mieli oni obiektywną możliwość posiadania wiedzy na temat rodzaju i charakteru pracy ubezpieczonego, mając z nim bardzo częstą styczność. W sposób całkowicie analogiczny świadkowie opisywali stanowiska pracy ubezpieczonego oraz wykonywane przez niego prace – której to pracy znali specyfikę, zakresy obowiązków i charakter wykonywanego zatrudnienia.

Jak zatem ustalił Sąd Okręgowy, zgodnie ze spójnymi, wiarygodnymi, spontanicznymi i zbieżnymi zeznaniami świadków oraz ubezpieczonego, nadto na podstawie przedłożonych dokumentów - ubezpieczony w okresie od dnia 24 lutego 1972r. do 28 lutego 1987 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) - G. w D. (następca prawny – Przedsiębiorstwo Budowlane (...) Sp. z o.o.) Było to ogólnobudowlane przedsiębiorstwo z zapleczem warsztatowym. W powyższym okresie od 01 lipca 1976 r. do 28 lutego 1987 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym na stanowisku spawacz. W okresie od dnia 09 sierpnia 1980 r. do dnia 31 grudnia 1981 r. ubezpieczony korzystał w ww. przedsiębiorstwie z urlopu bezpłatnego pracując jednocześnie w (...) Spółdzielnia Pracy im. (...) na stanowisku spawacz na budowie eksportowej w C., gdzie wykonywał wyłącznie czynności spawacza. W okresie od 01 marca 1993 r. do 17 kwietnia 1995 oraz w okresie od 01 października 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony był zatrudniony ponownie w przedsiębiorstwie (...) na stanowisku spawacz – ślusarz, a następnie ślusarz.

We wszystkich powyższych okresach ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności spawacza. Pracował w warsztacie gdzie spawał detale m.in. na zbrojarnie, okręty. Spawanie odbywało się na wirówkach, trzeba też było ciąć detale palnikiem (tlen z acetonem). M. S. był jednym z najlepszych spawaczy w Zakładzie szkolił m.in. współpracownika J. B., jak również Z. T., którego uczył spawać pręty na budowie eksportowej.

Sądowi nie umknęło to, iż świadkowie wskazywali, iż incydentalnie ubezpieczony wykonywał również inne czynności np. dokonywał napraw. Podkreślić jednak trzeba, że incydentalne, krótkotrwałe i uboczne czynności nieodpowiadające pracy warunkach szczególnych, wykonywane w wymiarze nieznaczającym dla schematu codziennych i stałych obowiązków pracownika zatrudnionego w warunkach szczególnych, nie wpływają na przyjęcie, że praca była wykonywana w pełnym wymiarze. Natomiast wszystkie czynności stałe muszą odpowiadać jednemu z rodzajów prac wskazanych w wykazie A załącznika do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec udowodnienia wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczony M. S. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a także – co ustalono w niniejszym postępowaniu – spełnił przesłankę udokumentowania stażu co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. OTK-A 2007/8/97 powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania świadków i ubezpieczonego wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, w punkcie 1 wyroku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego przyznając ubezpieczonemu M. S. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 kwietnia 2016 r. (tj. pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku o prawo do emerytury jako daty spełnienia ostatniej przesłanki). Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, iż wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w dniu 18 kwietnia 2016 r., oraz dyspozycję art. 129 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, w punkcie 2 wyroku nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Katarzyna Antoniewicz